

gelse anbefalet det, ligesom det er anbefalet af Amtmanden. Det fremgaar af de saaledes foreliggende Erklæringer, at den nævnte Forordnings Regler, som til Dels ere meget afvigende fra den almindelige Lovgivning, nu ikke længer kunne antages at imødekomme nogen Trang hos Befolkningen, som tvertimod betragter disse eiendommelige Regler som ubillige og derfor i meget stort Omfang ved Dispositioner i levende Live søger at forhindre, at de komme til Anvendelse; dette sker derfor ogsaa kun sjældent. Under disse Omstændigheder har Ministeriet forment, at der ikke er nogen Betænelighed ved at hæve Forordningen og tilveiebringe den Ensartethed for hele Landet med Hensyn til Retsreglerne i disse Forhold, som i og for sig maa anses ønskelig, og har i Overensstemmelse hermed udarbejdet ovenstaaende Lovforslag. Ved dettes § 1 ophæves Frdg. 14. Oktober 1773, i § 2 fastsættes, at samtlige Gaarde paa Bornholm falde i Arv efter de i det øvrige Kongerige gjældende Regler. § 3 bringer de særlige Regler om Selveierbøndernes Testationsret til Anvendelse paa Bornholm, og endelig indeholder § 4 Regler om Lovens Træden i Kraft.

Med Hensyn til Bestemmelserne i de enkelte Paragrafer bemærkes Følgende:

ad § 3.

Samtlige Dens Herredsfogder, hvis Erklæring er indhentet særlig med Hensyn til dette Punkt, have udtalt sig for, at det bør være 1 Td. bornholmisk Hartkorn og ikke 1 Td. af det for den øvrige Del af Kongeriget gjældende Hartkorn, der bør danne Grændsen nedest for de Gaarde, paa hvilke de i Paragrafen omhandlede Lovbud bringes til Anvendelse.

ad § 4.

Grunden til, at man har foreslaaet den i Paragrafens 1ste Stykke optagne Bestemmelse er, at det maa erkjendes, at der altid vil kunne opstaa Misligheder ved at ombytte bestaaende Arvregler med andre. Man har derfor forment, at der bør gives Dens Beboere, der først efter Lovens Kundgjørelse kunne træffe de Dispositioner, hvortil Loven giver dem Afgang, et passende Tids-

rum til at træffe saadanne Dispositioner, hvorved de paapegede Misligheder kunne afhjælpes.

Nu i eet Tilfælde har man ment, at Loven først bør træde i Kraft paa et senere Tidspunkt end nys nævnt, nemlig med Hensyn til de Gaarde, der for fælles Midler ere indkjøbte under Egtetabel af tvende Egtetæller, af hvilke den ene ved Lovens Krafttræden er død, medens den anden henhæder ved Gaarden, se Rskr. 5. Marts 1777. Da en saadan Gaard i Følge Retskriftets Ord først falder i Arv ved den Længstlevendes Død, stiller Forholdet sig nemlig saaledes, at den Forstafdøde er død i den visse Tro, at der var en legal Ordning, i Henhold til hvilken han har truffet sine Dispositioner, f. Ex. ved i levende Live at bortgive større Beløb til en Arving, som ikke vilde være nærmest, eller ved at undlade at give til den, som han forudtæller vil faa Gaarden. Paa den anden Side kan man vistnok ikke indrømme den Længstlevende, uanset at Gaarden først falder i Arv ved dennes Død, nogen Ret til at oprette Dispositioner over den hele Gaard i Medfør af Frdg. 22. November 1837. Meget uheldigt vil det saaledes kunne stille sig for den Forstafdødes yngste Særkuldssøn, der har ventet at faae Gaarden, medens Faderen i levende Live har givet de ældre Sønner Bederlag; thi selv om den Længstlevende vilde, kan denne ikke indsætte ham til Gaardarving for et moderat Bederlag, og Gaarden synes saaledes, hvis de ældre Brødre fordrer det, at maatte sælges, og Bederlaget deles, uden at Forfudene, med Hensyn til hvilke der ikke foreligger nogen gyldig Optegnelse, kunne fradrages i Brødrenes Arv. — Uagtet der nu i Følge de fra Retsbetjentene modtagne Oplysninger ifkun maa antages at være meget faa saadanne Gaarde paa Den, har Ministeriet dog ment at burde tage fornødent Hensyn til dette Forhold, og da man ikke vilde kunne fastsætte et for alle saadanne Gaarde fælles Tidspunkt for Lovens Træden i Kraft, uden at styde dette langt ud i Fremtiden, har man ment, at det vilde være det simpleste at lade Loven træde i Kraft for hver enkelt Gaards Bekomvende, saa snart den en Gang har skiftet Besidder efter Lovens Emanation.